

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa J.H.
przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z
siedzibą w K.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 października 2023 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej
z dnia 29 września 2022 r., sygn. akt VI Pa 44/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

D.S.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2022 r. Sąd Rejonowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku - Białej oddalił powództwo J.H. przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w K. o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy oraz zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd I instancji ustalił, że J.H. była zatrudniona w pozwanej M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w K. na podstawie umowy o pracę z dnia 21 listopada 2019 r. zawartej na okres próbny do dnia 28 lutego 2020 r. Następnie strony łączyła umowa o pracę z dnia 29 lutego 2020 r. zawarta na czas określony do dnia 31 sierpnia 2024 r. Powódka przez cały

okres zatrudnienia u strony pozwanej wykonywała pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierownika sklepu, za wynagrodzeniem w wysokości 4.100 zł miesięcznie. Pozwany pracodawca M. sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w K. w dniu 5 października 2020 r. doręczył powódce J.H. pisemne oświadczenie z dnia 2 października 2020 r. o rozwiązaniu umowy o pracę z 29 lutego 2020 r. bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika, z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Jako przyczynę wskazano powódce naruszenie polegające na dopuszczeniu się do poborów środków z kasy sklepu oraz nierozliczeniu się z tych środków do chwili obecnej, jak również wydawaniu pracownikom poleceń tworzenia fikcyjnej sprzedaży i dokonywania fikcyjnych zwrotów dla pobrania z tego tytułu kwot oraz dla fikcyjnego zrealizowania budżetu w celu uzyskania dodatkowej premii, w tym powódka miała brać również osobisty udział. Ponadto wskazano na praktykowanie pobierania ze sklepu towaru bez uregulowania zapłaty i jego używania, a następnie zwracania do sklepu, w czym powódka również miała brać osobisty udział. Sąd Rejonowy rozstrzygając sprawę nie miał wątpliwości, że przyczyna wskazana w oświadczeniu pracodawcy jest w wystarczający sposób skonkretyzowana dla powódki - mając na względzie okoliczności sprawy. Ustalono w toku postępowania, że powódka dopuszczała się poboru środków z kasy i sejfów sklepu bez wiedzy i zgody pracodawcy. Ponadto powódka wydawała części podległych pracownic polecenia tworzenia fikcyjnej sprzedaży i dokonywania fikcyjnych zwrotów. Czyniła to w celu osiągnięcia własnych korzyści, aby osiągnąć planowane wyniki sprzedaży oraz uzyskać premię. Takie zachowania pracownika, który dodatkowo zajmuje stanowisko kierownika sklepu, jest naruszeniem podstawowych obowiązków pracowniczych, do których bez wątpienia należało dbanie o dobry wizerunek pracodawcy, mienie pracodawcy oraz jego wynik finansowy. Bez wątpienia jest to naruszenie w stopniu ciężkim, ponieważ powódka czyniła to świadomie, dla osiągnięcia własnych korzyści finansowych. Powódka miała w spornym okresie problemy finansowe, co w ocenie Sądu Rejonowego uzewnętrznia jej rzeczywistą motywację. Ponadto ustalono, że wynoszenie towaru ze sklepu do domu, w celu przymierzenia i ewentualnego zwrotu lub nabycia, było wbrew twierdzeniom strony pozwanej praktyką pracownic sklepu, powódki i jej przełożonej. Nie zmienia to jednak faktu,

że powódka finalnie nie zwróciła części towaru ani nie uiściła za nie pieniędzy, co nie stanowiło już powszechnej praktyki wśród pracowników pozwanej spółki i bez wątpienia jest ciężkim naruszeniem podstawowych obowiązków pracowniczych.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji wniesionej przez powódkę od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 28 kwietnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej, wyrokiem z dnia 29 września 2022 r., oddalił apelację oraz zasądził od J.H. na rzecz M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w K. 120,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Sąd Okręgowy stwierdził, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz trafnej oceny prawnej zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z tego powodu w całości podzielił i zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu I instancji, traktując je jak własne. Sąd Okręgowy wskazał, że zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. stanowi polemikę z prawidłowymi ustaleniami dokonanymi przez Sąd I instancji, a materiał dowodowy w postaci dokumentów przedstawionych przez stronę pozwaną i zeznania świadków oraz stron nie mógł stanowić podstawy do uznania, by pozwana nie wykazała swoich twierdzeń w rozumieniu art. 6 k.c., uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym.

W skardze kasacyjnej z dnia 9 stycznia 2023 r. pełnomocnik powódki zaskarżył w całości wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 29 września 2022 r. zarzucając:

1. naruszenia przepisów postępowania mogącego mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 128 k.p.c. oraz art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez zaniechanie wezwania pozwanej do uzupełnienia braków formalnych złożonego poza rozprawą pisma procesowego pozwanej z załączoną zawartością żółtego segregatora podpisanego „KIEROWNIK” znajdującego się na terenie sklepu odzieżowego T. w C.H. G. w B. oraz dokumentacji inwentaryzacyjnej sporządzonej w ww. sklepie w 2020 r., co skutkowało niedoręczeniem tego pisma i dowodów powódce i uniemożliwiło jej przygotowanie i wypowiedzenie się co do tych dowodów, w sytuacji gdy tylko zapoznanie się z zawartością tych dowodów mogło powódce umożliwić wyjaśnienie zarzucanych jej uchybień pracowniczych,

2. art. 205¹² § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. przez nieuwzględnienie zarzutu apelacyjnego dotyczącego pominięcia dowodu ze zrzutów ekranu zawierających wymianę wiadomości tekstowych pomiędzy powódką a N.A. za pośrednictwem komunikatora internetowego Messenger, podczas gdy ów wniosek dowodowy dotyczył faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a zatem nie był bezprzedmiotowy i nie był spóźniony, albowiem potrzeba jego powołania powstała dopiero wskutek wątpliwości wynikających z niewiarygodnych zeznań świadka N.A. oraz dopuszczenia przez Sąd na rozprawie w dniu 25 stycznia 2022 r. dowodu z nagrania rozmowy pomiędzy powódką a tym świadkiem, a nadto nie było podstaw do przejęcia, że powódka powołała ten dowód dla przedłużenia postępowania, przy czym zarzut ten jest dopuszczalny wobec złożenia przez pełnomocnika powódki przewidzianego w art. 162 k.p.c. umotywowanego zastrzeżenia do protokołu rozprawy w dniu 24 lutego 2022 r.,

3. art. 235² § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 23 k.c. i art. 47 i 49 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. przez nieuwzględnienie zarzutu apelacyjnego dotyczącego dopuszczenia na rozprawie w dniu 25 stycznia 2022 r. dowodu z nagrania rozmowy pomiędzy powódką a świadkiem N.A., podczas gdy dowód ten został uzyskany z naruszeniem przepisów o tajemnicy komunikowania się oraz ochronie prywatności i dóbr osobistych, jak również nie wyjaśniono w jakich okolicznościach i w jakim celu dokonano tego nagrania, a zatem powinien zostać pominięty jako dowód, którego przeprowadzenie wyłącza przepis kodeksu, przy czym zarzut ten jest dopuszczalny wobec złożenia przez pełnomocnika powódki przewidzianego w art. 162 k.p.c. umotywowanego zastrzeżenia w piśmie procesowym z dnia 22 lutego 2022 r.

4. art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. przez nierozpoznanie merytoryczne sprawy, niewzięcie pod uwagę i nierozważenie wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i przyjęcie przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne nie zostały rozpoznane,

5. art. 387 § 2¹ pkt 1 i 2 k.p.c. przez pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia ustalenia faktów, które Sąd drugiej instancji uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, mimo że Sąd drugiej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe oraz niedokonanie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia oceny zarzutów naruszenia prawa

materialnego, co uniemożliwia zbadanie merytorycznej prawidłowości zaskarżonego wyroku,

6. art. 385 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie i niesłuszne oddalenie apelacji powódki, w sytuacji gdy była ona uzasadniona,

7. art. 386 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie apelacji powódki, w sytuacji gdy była ona uzasadniona,

8. naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

1. art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. przez przyjęcie, że podana w oświadczeniu pozwanego pracodawcy przyczyna rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika jest konkretna i rzeczywista, podczas gdy przyczyna ta konkretna i rzeczywista nie jest, albowiem powódka nie dopuściła się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych w rozumieniu przepisu art. 52 § 1 pkt 1 k.p.,

2. art. 56 ust. 1 k.p. przez uznanie, że rozwiązanie umowy o pracę z powódką bez wypowiedzenia z winy pracownika jest zgodne z prawem, w sytuacji gdy nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, a powódce przysługiwało roszczenie o przywrócenie jej do pracy na poprzednich warunkach.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego ewentualnie, na wypadek uznania przez Sąd Najwyższy, że podstawa skargi kasacyjnej naruszenia prawa materialnego jest oczywiście uzasadniona, natomiast podstawa naruszenia przepisów postępowania uzasadniona nie jest, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku - Białej, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, z dnia 28 kwietnia 2022 r., sygn. akt V P 207/20 i orzeczenie o przywróceniu powódki do pracy u pozwanej na poprzednich warunkach pracy i płacy oraz przyznanie powódce zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje oraz w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik powódki wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie czy w postępowaniu cywilnym dowód z potajemnego nagrania rozmowy uzyskany przez stronę nie będącą uczestnikiem tej rozmowy od osoby trzeciej z naruszeniem przepisów o swobodzie i tajemnicy komunikowania się oraz ochronie prywatności i dóbr osobistych jest dowodem, którego przeprowadzenie wyłącza przepis kodeksu w rozumieniu przepisu art. 235² § 1 pkt 1 k.p.c., oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia – celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyslać (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie oparty został na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz jej oczywistości (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Należy więc przypomnieć, że powołując się na przesłankę, jaką jest istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, należy w uzasadnieniu wniosku sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności

mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez Sąd II instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11, Legalis; postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, Legalis; z 27 lutego 2019 r., I CSK 447/18, Legalis; z 28 stycznia 2021 r., III PSK 19/21, Legalis). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, Legalis; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, Legalis; z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, Legalis; z 20 lutego 2019 r., IV CSK 351/18, Legalis; z 12 lutego 2021 r., IV CSK 437/20, Legalis; z 9 marca 2021 r., III CSK 219/20, Legalis). Ponadto "istotne zagadnienie prawne" jest istotne w tym znaczeniu, że nie było dotychczas rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a zatem jego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla praktyki orzeczniczej sądów - tylko wtedy wykazany zostałby publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, której podstawowym celem jest wkład w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni (postanowienia Sądu Najwyższego: z 3 kwietnia 2008 r., II PK 351/07, Legalis; z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, Legalis i z 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, Legalis). Istotne zagadnienie powinno się charakteryzować "nowością", która uzasadniałaby potrzebę jego analizy ze strony Sądu Najwyższego (T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023). W rozpoznawanej sprawie strona skarżąca powołała przepis art. 235² § 1 pkt 1 k.p.c. w aspekcie dowodu z potajemnego nagrania rozmowy, uzyskanego przez stronę nie będącą uczestnikiem tej rozmowy, od osoby trzeciej, z naruszeniem przepisów o swobodzie i tajemnicy komunikowania się oraz ochronie prywatności i dóbr osobistych. Po pierwsze należy podkreślić, że przepis art. 235² § 1 pkt 1 k.p.c. obejmuje wszelkie ograniczenia w badaniu faktów, odnoszące się do środków dowodowych lub faktów, a wynikające z przepisów

Kodeksu. Chodzi zatem o rozróżnianie w nauce prawa ograniczenia dowodowe oraz ograniczenia dowodzenia obejmujące zakazy dowodzenia i ograniczenia dowodzenia *sensu stricto* (art. 11, art. 246, art. 247, art. 259 pkt 1–4, art. 259¹, art. 260, art. 430, art. 458⁹ k.p.c.; zob. A. Skąpski, Ograniczenia dowodzenia w procesie cywilnym, Kraków 1981, s. 22–33; Ł. Błaszczak, w: Błaszczak, Markiewicz, Dowody i postępowanie dowodowe w sprawach cywilnych, Warszawa 2015, s. 55–67; P. Ryłski (red. nacz.), A. Olaś (red. cz. III) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2023). Jak na to zwrócił uwagę skarżący, brak jest przepisu, który wprost zakazuje przedstawiania dowodów z potajemnie uzyskanych, bez zgody uczestników rozmowy, nagrań. Pamiętać przy tym należy także o brzmieniu art. 308 k.p.c., który reguluje kwestie związane z dowodami z innych dokumentów, niż te wymienione w art. 243¹ k.p.c., w szczególności zawierających zapis obrazu, dźwięku albo obrazu i dźwięku. Zagadnienie to było już przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego. Oprócz orzeczeń wskazanych przez stronę skarżącą w skardze kasacyjnej, należy także przywołać w tym miejscu postanowienia Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2022 r., II PSK 203/21 (Legalis nr 2674588) i 18 maja 2023 r., I CSK 5212/22 (Legalis nr 2937401), w których Sąd Najwyższy stwierdził, z czym należy się zgodzić, że przepis art. 308 k.p.c. nie rozróżnia nagrań legalnych i nielegalnych. Treść tego przepisu jest jasna. Nie wyklucza dowodu z nagrań rozmów, bez zgody i wiedzy osób uczestniczących w rozmowie. Znaczenie takiego dowodu podlega ocenie w indywidualnej sprawie. Ocena dowodów ma ostatecznie znaczenie w aspekcie treści norm prawa materialnego, które sąd suwerennie stosuje. Podstawą stosowania prawa materialnego powinien być rzeczywisty stan faktyczny i temu może służyć dowód z nagrania, z uwzględnieniem sytuacji w jakiej dochodzi do nagrania, w tym pewnej przewagi nagrywającego, jeśli nie nawet manipulacji. Ocena dowodu odbywa się na tle całej sprawy, materiału, twierdzeń i stanowisk stron, innymi słowy nagranie może być dowodem. Nie można orzecznictwo wykreować zakazu stosowania takiego dowodu, gdyż byłoby to sprzeczne z ustawą i prawem do sprawiedliwego rozpoznania sprawy. W niniejszej sprawie nie może więc być mowy o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego – w rozumieniu art. 398 § 1 pkt 1 k.p.c.

Zwrócić także należy uwagę, że – jak to podkreślił Sąd II instancji - dowód z nagrania nie był jedynym dowodem ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych przez powódkę, a treść rozmowy powódki z N.A. została także potwierdzona zeznaniami świadka D.A. oraz inwentaryzacją, która została przeprowadzona w sklepie już w trakcie nieobecności J.H.

Nie może także być mowy w rozpoznawanej sprawie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, powoływanej przez stronę skarżącą. W motywach wniosku opartego na tej właśnie przesłance przedsądu powinien być zawarty wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie swych twierdzeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia

2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów prawa i doszukiwania się ich znaczenia (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). W niniejszej sprawie strona skarżąca nie wykazała istnienia tej właśnie przesłanki przedsądu. Pamiętać przy tym należy, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Oznacza to niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Także zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia prawa materialnego, mające w istocie charakter polemiki z ustaleniami faktycznymi sądów *meriti* i dokonaną przez te sądy oceną stanu faktycznego nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej, ani jej przyjęcia do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 2022 r., I CSK 664/22, Legalis nr 2739699; postanowienie Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2023 r., II PSK 58/22, Legalis nr 2909745).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

D.S.

[a!]

